
Eliza Kot
Siedlce

Cizia, dupek i poczwara, czyli jak współczesna młodzież nazywa ludzi (na podstawie wybranych słowników)

Różnorodne słowa opisujące i oceniające ludzi pojawiają się w języku bardzo często. Są one zarówno pozytywne, jak i negatywne, odnoszą się do fizyczności człowieka, jego cech osobowych, sposobu zachowania. Charakterystyczne dla młodych osób skrajne reakcje mogą przejawiać się w zupełnej negacji, ale też w spontanicznym wyrażaniu aprobaty, a skutki tego zjawiska dają się zaobserwować głównie w warstwie słownikowej. Niektóre nazwy mogą powodować wrażenie dwuwymiarowego świata: dobrego i złego [WIERZBICKA 2009: 1-2]. Młodzież odznacza się ogromną pomysłowością i kreatywnością w tworzeniu nowych nazw, przy czym znaczną grupę stanowią leksemy odnoszące się do ogólnej postury człowieka⁶⁸.

Podstawą materiałową niniejszego artykułu są przede wszystkim dwa słowniki: *Hip hop. Słownik* Piotra Flicińskiego i Stanisława Wójtowicza [2007], zawierający określenia typowe dla socjolektu hiphopowego. Autorzy kierują go przede wszystkim do miłośników kultury hiphopowej, ale także do każdego, kto interesuje się zagadnieniami współczesnej kultury popularnej. Z kolei *Słownik gwary młodzieżowej* Magdaleny Dziurdy i Piotra Choroby [2003] skupia słownictwo zaczerpnięte z języka ludzi młodych, np. gimnazjalistów, uczniów szkół średnich, zawodowych oraz studentów. Oba słowniki stanowią ciekawe zbiory leksyki i frazeologii młodzieżowej.

Codzienny język młodzieży służy przede wszystkim porozumiewaniu się młodych ludzi w sytuacjach komunikacyjnych pozaoficjalnych. Ich tożsamość językowa w dużym stopniu podlega modzie oraz różnorodnym wpływom i jest budowana za pomocą językowych środków nieformalnych. Zasób słownikowy przypisywany młodym, obok słów wartościujących dodatnio, zawiera wiele określeń waloryzujących ujemnie [ŚWIĘCICKA, MOCH 2002: 99-105]. Słowa te wyrażają stosunek mówiących do rzeczywistości i do świata, który ich otacza, dlatego jedną z cech wyróżniających język młodzieży jest ekspresja. Język potoczny, a w szczególności slang młodzie-

---

⁶⁸ Por. podział zaproponowany przez Agnieszkę Wierzbicką w pracy *Bamber, cienias, łysol – ekspresyjne i metaforyczne określenia charakteryzujące człowieka ze względu na jego cechy fizyczne w socjolekcie młodzieżowym* [Wierzbicka 2009].

żowy, bogaty jest w określenia, odnoszące się do strony fizycznej człowieka. Większość z nich jest negatywna i dotyczy młodych osób, zarówno kobiet, jak i mężczyzn. Szczególnemu wartościowaniu podlegają między innymi elementy wyglądu zewnętrznego. Ma to ogromne znaczenie w tworzeniu stereotypowego obrazu mężczyzny i kobiety. Takie słownictwo charakteryzuje się dużą intensywnością zabarwienia ekspresywnego. Do nazw cech zewnętrznych ludzi, oddających i tworzących ich wizerunek, należą również te dotyczące wagi oraz wzrostu [GAWROŃSKA 2002: 41-42]. Jako przykłady należące do omawianej grupy mogą posłużyć następujące leksemy: *galareta* (DCH, 82)⁶⁹, *góra mięcha* (DCH, 89), *grubas* (DCH, 90), *spaślak* (DCH, 225). Ze względu na nietypowy wzrost powstały nazwy: *gidyja* – ‘wysoki człowiek’ (DCH, 84), *karakan* (DCH, 107), *niziołek* (DCH, 162) – ‘osoba niska’. Wyrazy te określają człowieka zbyt wysokiego lub bardzo niskiego, ale nie wskazują przy tym tylko kobiety albo wyłącznie mężczyzny. Są to więc słowa, którymi nazwać można każdego człowieka o nieprzeciętnym wzroście.

Socjolekt młodzieżowy stanowi niezwykle barwną odmianę polszczyzny, nieustannie podlegającą zmianom. Słownictwo tworzone z dnia na dzień jest typowe nie tylko dla mowy ludzi młodych, ale także przenika do innych środowiskowych odmian języka polskiego. Leksyka tego typu jest rozpowszechniana między innymi poprzez programy radiowe, telewizyjne, prasę młodzieżową, itp. [WIERZBICKA 2006: 337].

Zgromadzony przeze mnie materiał badawczy pozwala wyodrębnić również grupę wyrazów, odnoszących się ściśle do skóry. Tendencja do klasyfikowania ludzi o innym kolorze skóry do grupy tych gorszych, niezasługujących na szacunek ze względu na swoją odmienność, wiąże się z pojęciem rasizmu szerzącego się na wielką skalę. Najbardziej wyeksponowani są ludzie wyglądający inaczej niż większość społeczności polskiej, na przykład Romowie czy osoby o jeszcze ciemniejszej karnacji. Określenie *czarny* wydaje się zbyt prostym przypisaniem cechy i dlatego może być identyfikowane negatywnie. W polskim słownictwie istnieje bardzo dużo takich określeń. Jest to np. *bambo* – ‘pogardliwie o czarnoskórym’ (DCH, 29). To oczywiście nawiązanie do słynnego wiersza Juliana Tuwima o tytule *Bambo*. Początek wymienionego utworu brzmi następująco:

Murzynek Bambo w Afryce mieszka, czarną ma skórę ten nasz koleżka.

---

⁶⁹ Oznaczenia w nawiasach to pierwsze litery nazwisk autorów słowników, w których występuje przykładowo dany element leksykalny, będący w gwarze młodzieżowej nazwą osoby.

Niestety, mimo humoru i lekkości wiersza Tuwima określenie *bambo* w slangu młodzieżowym (i nie tylko) ma wydźwięk pogardliwy. Odmienny kolor skóry bardzo często wiąże się z ironią, złośliwością, piętnowaniem inności. Biorąc pod uwagę fakt, że słownictwo młodzieżowe jest nieoficjalną odmianą języka, wszystkie pojawiające się w nim emocjonalizmy powstają zazwyczaj spontanicznie. W szczególny sposób nazywane są kobiety odznaczające się nadmierną opalenizną, i nie chodzi o opaleniznę naturalną, ale jedynie tę nabytą w solarium. Słownictwo nacechowane pejoratywnie, wskazujące na przesadną opaleniznę jest dość liczne, gdyż sztuczna i nadmierna opalenizna raczej szpeci niż zdobi. Pośród tego typu nazw kobiet widnieją: *frytka* (DCH, 78), *mandarynka* (DCH, 141) – ‘dziewczyna opalona w solarium’ (DCH).

Określenia młodzieżowe nie odnoszą się jedynie do cech fizycznych, które wpływają na wewnętrzne stosunki danej zbiorowości, ale też do wyglądu zewnętrznego [GAWROŃSKA 2002: 42].

W związku z powyższym utworzono nazwy: *pudernica* (DCH, 203), *tapeciara* (DCH, 248) – ‘kobieta z przesadnym makijażem’. Stosowanie takich nazw ma na celu ukazanie śmieszności pań za bardzo dbających o swój wygląd, a wręcz przesadnie starających się uwidocznic swój makijaż. Wyśmiewanie się z nich w ten sposób powoduje, że określenia te mają charakter negatywny. Zmiany na skórze bardzo często stanowią powód do szyderstw. W szczególny sposób robią to ludzie młodzi, w ocenie nierzadko bezlitośni.

W języku polskim znacznie większa liczba słownictwa negatywnego dotyczy kobiet niż mężczyzn, co świadczy o tym, że do wyglądu płci męskiej przywiązuje się mniejszą wagę niż do urody płci żeńskiej. Liczba nazw krytycznie oceniających powierzchowność ludzi jest także bardzo duża. Jest ona zróżnicowana zarówno ilościowo, jak i jakościowo w zależności od płci. Wyraźnie widać, że określenia brzydkich dziewcząt i kobiet są bardzo liczne i silnie ekspresywne [KARWATOWSKA, SZPYRA-KOZŁOWSKA 2005: 95-97]. Wśród rzeczowników będących dobitnymi wyrażeniami dezaprobaty dla nieatrakcyjnych dziewcząt wymienić można: *joda* – ‘bardzo brzydka dziewczyna’ (DCH, 101) (określenie to zrozumiałe jest jedynie dla tych, którzy oglądali sagę *Gwiezdne wojny*, gdzie jednym z bohaterów był Yoda – drobny zielonoskóry Mistrz Jedi, brzydki stwór, do niego porównywane są kobiety nazywane takim określeniem), *kałamar* (DCH, 105), *kałamarnica* (DCH, 106), *kaśzałot* (DCH, 108), *keka* (DCH, 109), *koczłokodan* (DCH, 119), *kerowa o końskiej masce* (DCH, 121), *octówa* (DCH, 167), *parch* (DCH, 179), *bazyl* (FW, 10), *szmul*, *szmula* (FW, 171) – ‘o brzydkiej kobiecie’.

Pejoratywne nazwy osób w większości dotyczą ludzi odznaczających się innością. W środowiskach, w których dominuje młodzież, odnaleźć można mnóstwo nieprzyjemnych słów powiązanych z osobami starszymi, np. *czyjs* (DCH, 51), *stary rep* (DCH, 231) – ‘człowiek bardzo stary’. Ludzie starzy traktowani są bardzo różnie. To właśnie od środowiska i sytuacji społecznej zależy, w jakim stopniu stosunek do nich nacechowany jest życzliwością, a w jakim obojętnością lub nawet niechęcią. Niestety, często patrzy się na człowieka starego jak na kogoś, kto jest nieużyteczny, a o jego doświadczeniach mówi się, że są przestarzałe i nieprzydatne.

Szczególnemu wartościowaniu podlegają cechy psychiczne człowieka. Ma to ogromne znaczenie w tworzeniu stereotypowego obrazu mężczyzny i kobiety. Zdenerwowanie, podniecenie, smutek czy radość to takie stany psychiczne, które najczęściej ujawniają się w postaci złych emocji. Zależnie od sytuacji mogą one przybierać charakter negatywny lub pozytywny. Ich odzwierciedlenie odnajdujemy w zachowaniach, gestach, ale także w słownictwie. Użytkownicy języka często potrafią wskazać kilka wyrazów, które nazywają ludzi ze względu na ich różnorodne cechy charakterologiczne [CZYŻ 2004: 49]. Tak jest między innymi w przypadku określeń wiążących się z nazwami części ciała. Język potoczny zawiera ogromną ilość określeń obraźliwych, gdzie utrwalone są sądy o cielesności czy zachowaniach fizycznych kobiet oraz mężczyzn. W związku z tym powstają nowe słowa, zwykle nacechowane pejoratywnie, np. *cipa* – ‘wulgarnie o dziewczynie’ (FW, 31), *dupek* – ‘pogardliwie o kimś’ (DCH, 64), *kutafon* – ‘obelżywie o mężczyźnie’ (DCH, 126), *kutas* – ‘obraźliwe określenie mężczyzny’ (DCH, 126). W języku młodzieży funkcjonują także nazwy zewnętrznych części ciała określające ludzi. Występują one między innymi w środowisku hiphopowym. Części wewnętrzne ludzkiego ciała w pewnym stopniu są inspiracją do tworzenia nowych słów charakteryzujących człowieka.

Leksyka negatywna, pejoratywna, obejmująca wybrane nazwy nadane człowiekowi jest niezwykle bogata. Ważna jest tutaj ekspresja uczuć ujawniających się w bezpośrednich kontaktach międzyludzkich. Wiele nazw oddaje przeważnie negatywnie stosunek do bliźnich [MARCINIAK 2006: 413]. Nazwy pozytywne wiążą się zarówno z wyglądem, jak i psychiką czy zachowaniem człowieka. W języku młodzieżowym istnieje mnóstwo nazw charakterystycznych dla atrakcyjności fizycznej kobiet, ale także i mężczyzn. Należy dodać, że dotyczą one głównie osób młodych, w dużo mniejszym stopniu osób w wieku dojrzałym bądź starszych. Autorzy słowników wymienionych we wstępnej części niniejszego artykułu wyróżniają bardzo dużo nazw eksponujących urodę. Są to np.: *cindi* – ‘bardzo ładna dziewczyna’

(DCH, 42) (chodzi tu o podobieństwo kobiety do lalki uznawanej za ideal piękna), *cizja* (DCH, 44), *cziksa* (DCH, 51), *dzierlatka* (DCH, 67), *kecius* (DCH, 110), *kociak* (DCH, 115), *lalunia* (DCH, 129), *lasenja* (DCH, 130), *lukrecja* (DCH, 134), *maniura* (DCH, 142), *sztacheta* (DCH, 242) – ‘ładna dziewczyna’. W slangowej odmianie języka powstają neologizmy nazywające ludzi wyróżniających się jakąś ciekawą cechą czy właściwością. Wiele takich przykładów funkcjonuje w młodzieżowych programach telewizyjnych, muzyce, itp. Szczególnie dużo nazw slangowych znajdujemy w środowisku hip-hopowców. Subkultura hip hopu manifestuje swoją odrębność wobec oficjalnej kultury poprzez specyficzne treści, jest także niezwykle twórcza. Jeśli więc mowa jest o słowach, które nazywają ludzi oraz związane są z ich urodą należy wymienić te, które pojawiają się w *Hip hop. Słownik* Piotra Fliciańskiego i Stanisława Wójtowicza. Są to nazwy odnoszące się do kobiet, oznaczające ładną dziewczynę, wykorzystywane przez polskich twórców hip-hopowych w wielu piosenkach, np.: *fruzja*, *fruzka* (FW, 54), *lala*, *lalka* (FW, 94). Bardzo często teksty hip-hopowe są rymowane w taki sposób, aby przyciągnąć uwagę słuchaczy nie tylko treścią, ale również formą przekazu. Do prezentacji oraz interpretacji świata hip-hopowcy wykorzystują charakterystyczną dla swojego slangu frazeologię i leksykę, odwołują się do zapożyczeń i przystosowują je dla potrzeb użytkowników własnego socjolektu. Wśród nazewnictwa mężczyzn stosunkowo liczną grupę stanowią nazwy wskazujące na atrakcyjność fizyczną, np.: *ciacho* – ‘przystojny chłopak’ (DCH, 41). Oczywiście jest porównanie mężczyzny do ciastka, które każdemu, a przede wszystkim kobietom lubiącym słodkie, kojarzy się z czymś słodkim i przyjemnym, czymś, co też zachęcająco wygląda. Kolejna nazwa to *lasek* – ‘ładny chłopiec’ (DCH, 130). Utworzono tu formę męską od żeńskiej *laska* na określenie atrakcyjnego fizycznie mężczyzny. Podobny w wymowie jest wyraz *menior* – ‘przystojny chłopak’ (DCH, 144). Charakterystyczne jest spolszczenie angielskiego słowa *man* oraz nadaniu mu znaczenia dodatniego, wartościującego pozytywnie. Poza słowami odnoszącymi się jedynie do kobiet albo wyłącznie do mężczyzn autorzy *Słownika gwary młodzieżowej* wymieniają przymiotnik *twarżowy* (DCH, 252), stosowany na określenie ładnego człowieka, a więc bez narzuconego z góry wskazania osoby płci jednej bądź drugiej.

Nie zawsze można jednoznacznie rozstrzygnąć kwestię, czy nazewnictwo funkcjonujące w socjolekcie młodzieżowym powstało na jego gruncie, czy też geneza tkwi w innych odmianach polszczyzny. W niezwykle żywy sposób młodzi użytkownicy języka reagują na wszelkie zmiany, co powodowane jest poprzez przenikanie się różnorodnych odmian języka

polskiego i użycie pewnych nazw w różnorodnych sytuacjach komunikacyjnych [WIERZBICKA 2009: 255]. Język młodzieżowy charakteryzuje się zmiennością oraz krótkotrwałym żywotem wielu słów, wyrażeń i zwrotów. Przyczyną takiego stanu jest moda językowa lub tylko okazjonalne tworzenie nowego słownictwa, które często bardzo szybko ulega zapomnieniu, ale może też funkcjonować stosunkowo długo [CZYŻ 2006: 45]. Ekspresywne określenia ludzi powstają przede wszystkim w odniesieniu do cech fizycznych. Zawierają one w swoich znaczeniach informacje ważne dla ludzi młodych, odzwierciedlają cechy głęboko utrwalone w powszechnej świadomości, a doświadczane poprzez wzrokowe poznanie lub kojarzone ze względu na podobieństwo swego rodzaju cechy fizycznej człowieka [WIERZBICKA 2009: 7]. Tak jest chociażby z nazwami pozornie negatywnymi oraz pozornie pozytywnymi. W tym przypadku należy brać pod uwagę przesłanie wypowiedzianych nazw i intencje osoby, która ich używa. Wśród wyrazów nazywających ludzi znajdują się między innymi określenia wskazujące na ładną dziewczynę np.: *dupa* (DCH, 63), *dupeczka*, *dupencja* (DCH, 64). Na uwagę zasługuje fakt, że nazwy tego typu na ogół pojmowane są jako wulgarne, natomiast w świecie młodzieży i kreowanej przez nią rzeczywistości są one odbierane jako dodatnie, traktowane nawet jako komplement. Zaskakujące jest określanie pań za pomocą mniej lub bardziej wulgarnych nazw genitaliów w znaczeniu całkowicie pozytywnym. Mimo to mogą one być użyte również w sensie pejoratywnym, np. odnosząc się do kobiet, które prowadzą dość rozwiązły tryb życia. Ich pozytywny wydźwięk może zatem ulec znacznemu zatarciu [KARWATOWSKA, SZPYRA-KOZŁOWSKA 2005: 94]. Zdarzają się także hasła neutralne, bez jakiegokolwiek zabarwienia, wskazujące jedynie na konkretne osoby. Ciężko jednoznacznie określić, czy mają one wydźwięk pozytywny, czy negatywny. Należą do nich:

- *motylek* (DCH, 152), *nietoperek* (DCH, 162) – ‘chłopiec z odstającymi uszami’. W pierwszym przypadku od razu nasuwa się skojarzenie uszu danej osoby z bardzo rozłożystymi skrzydłami motyla, natomiast w drugim z szerokimi skrzydłami nietoperza;
- *salamandra* – ‘ktoś ubrany w moro’ (DCH, 214); porównanie człowieka ubranego w moro z gatunkiem płaza, dla którego charakterystyczne są plamy znajdujące się na jego skórze;
- *słomka* – ‘dziewczyna ubrana w kolorowe, modne ubrania’ (DCH, 223).

Żadna odmiana języka nie rozwija się tak dynamicznie, jak slang młodzieżowy. Ludzie tworzący go opanowali prawie wszystkie środowiska zawodowe, chłoną nowinki techniczne oraz stale modyfikują język ogólny. Charakterystyczną cechą leksyki współczesnej jest stale wartościowanie rze-

---

czywistości, a więc slang młodzieżowy służy głównie wyrażaniu stanów emocjonalnych jego użytkowników. Dawniej nazywano ludzi przede wszystkim ze względu na dostępne dla wzroku części ciała, takie jak głowa, włosy, nogi, twarz, biust. Reszta części ciała czy inne elementy wyglądu były traktowane jako drugoplanowe [KOT 2008: 131-133].

Każda grupa środowiskowa posługuje się swoistym językiem. Bardzo produktywna pod tym względem jest grupa młodzieży, która wytworzyła swój własny system porozumiewania się w ciągu wielu lat obcowania ze sobą. System ten charakteryzuje się swoistym sposobem oceniania i wartościowania rzeczywistości przez młodych ludzi. Stałą cechą jest także ekspresja, dominujące słownictwo emocjonalne, które wciąż podlega modyfikacji. Łamanie językowych i obyczajowych konwencji, fantazja oraz ekstrawagancja sprzyjające tworzeniu neosemantyzmów i neologizmów, niewątpliwie wpływają na dynamizm, będący domeną tej odmiany języka. Młodzi ludzie za wszelką cenę chcą podchodzić do życia na tzw. luzie, co przejawia się w sposobie ubierania, postępowania, mówienia. Modę na luz wzmacnia dodatkowo ciągle eksponowanie wolności człowieka. Swobodny styl bycia dla wielu młodych ludzi jest po prostu ideałem zachowania. Prowadzi to również do utwierdzania przekonania, że posługiwanie się językiem przepelnionym wyrazami nieprzyzwoitymi ma charakter normatywny i podkreśla niezależność człowieka. Język młodzieżowy nacechowany jest emocjonalnie. Poza wulgaryzmami wyróżnia się skłonnością do żartu, dowcipu, komizmu czy ironii. Takie elementy są odzwierciedleniem stosunku do szkoły, nauczycieli, dorosłych, a żartobliwe zabarwienie języka stanowi żywy obraz młodości, poczucia humoru i emocjonalnego podejścia do życia. Ogromny udział w procesie tworzenia słownictwa młodzieżowego ma moda na elementy obcojęzyczne, wyrażające grzeczność, która w tym środowisku jest niezwykle banalna. Wszyscy używają grzecznościowych zwrotów: *sorry*, *thanks*, a wyraz *spoko* może być przeznaczony do odpowiedzi na przysługę, proste życzenie lub przeproszenie. Szeroko rozpowszechnił się także anglojęzyczny sposób przeklinania przejęty przede wszystkim z filmów [OŻÓG 2007: 184-189]. Nie dziwi więc fakt, iż odmiana młodzieżowa języka zawiera: zapożyczenia, neologizmy słowotwórcze, neosemantyzmy, neologizmy leksykalne. Środowisko subkultury hip-hopowej posługuje się zapożyczeniami szybko przyswajanymi przez system językowy, ulegającymi adaptacji fleksyjnej, fonetycznej oraz znaczeniowej. Hip hop poprzez swoje nazewnictwo stale wzbogaca zasoby słownikowe. Odnoszą się one do realiów życia w mieście, funkcjonowania raperów w społeczeństwie i uprawiania tego stylu artystycznego [MOCH 2002: 188-197]. Leksyka młodzieżowego świata

składa się głównie z zapożyczeń wewnątrz- i zewnątrzjęzykowych, dostosowanych do potrzeb ludzi młodych.

Bibliografia

- CHOROBA P., DZIURDA M., [2003] *Słownik gwary młodzieżowej*, Literat, Toruń.
- FLICIŃSKI P., WÓJTOWICZ S., [2007] *Hip hop słownik*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
- CZYŻ D., [2004] *Elementy emocjonalne w nazwach nosicieli cech w gwarze łomżyńskiej*, [w:] *Funkcja emocjonalna jednostek językowych i tekstonek*, red. K. Wojtczuk, A. Wierzbicka, Wydawnictwo Akademii Podlaskiej, Siedlce.
- CZYŻ D., [2006] *Wybrane emocjonalizmy w języku młodzieży ostrołęckiej*, [w:] *Wokół językowej funkcji emocjonalnej. Fakty dawne i współczesne*, red. K. Wojtczuk, V. Machnicka, Wydawnictwo Akademii Podlaskiej, Siedlce, s. 45-52.
- GAWROŃSKA L., [2002] *Językowe wyznaczniki płci (na materiale gwary Nowej Słupii)*, [w:] *Język polski: współczesność, historia*, red. W. Książek-Bryłowa, H. Duda, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin, s. 41-42.
- KARWATOWSKA M., SZPYRA-KOZŁOWSKA J., [2005] *Lingwistyka płci. Ona i on w języku polskim*, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin, s.133-135.
- KOT K., [2008] *Współczesny polski slang młodzieżowy: specyfika nazw osobowych*, [w:] *Slavica Iuvenum IX. Mezinárodní setkání mladých slavistů pořádané pod záštitou Slavistické společnosti Franka Woltmanna*, Ostrava, s. 131-136.
- MARCINIAK R., [2006] *Negatywne określenia ludzi w gwarach mazowiecko-malopolsko-wielkopolskiego pogranicza*, [w:] *Wyrażanie emocji*, red. K. Michalewski, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź, s. 413-419.
- MOCH W., [2002] *Słownictwo swoiste polskiej subkultury hiphopowej*, „Język Polski”, nr 3, s. 188-197.
- OŻÓG K., [2002] *Kod ograniczony wśród współczesnej polskiej młodzieży*, „Polonistyka”, nr 9, s. 521-524.
- ŚWIĘCICKA M., MOCH W., [2002] *Wyraży modne w codziennym języku młodzieży*, [w:] *Moda jako problem lingwistyczny*, red. K. Wojtczuk, Wydawnictwo Akademii Podlaskiej, Siedlce, s. 99-105.
- WIERZBICKA A., [2006] *Emocje odzwierciedlone w określeniach kobiet, czyli: jak młodzież nazywa dziś 'dziewczynę' i 'kobietę'?*, [w:] *Wokół językowej funkcji emocjo-*

nalnej. Fakty dawne i współczesne, red. K. Wojtczuk, V. Machnicka, Wydawnictwo Akademii Podlaskiej, Siedlce, s. 337-346.

WIERZBICKA A., [2009] *Bamber, cienias, łysol – ekspresyjne i metaforyczne określenia charakteryzujące człowieka ze względu na jego cechy fizyczne w socjolekcie młodzieżowym*, [w:] *Rejestr emocjonalny języka*, red. K. Wojtczuk, V. Machnicka, Wydawnictwo Akademii Podlaskiej, Siedlce, s. 253-261.

Summary

Chick, asshole and monster, how young people are describing people (based on chosen dictionaries)

The paper deals with names of people in the speech of the youth environment. Language of young people is characteristic with vast quantities of expressive elements and serves the emotional evaluation of world, rather than only handing over concrete information above all. Features of this local dialect day by day, more and more are growing stronger. It is more saturated with emotions, full of borrowings and firmly made vulgar. The author is showing that the carelessness and the too loose approach towards the matter of applicable standards are also typical of young people.

Słowa kluczowe: zasób leksykalny, hip-hop, socjolekt, kultura hiphopowa
Keywords: lexical resource, hip-hop, sociolect, Hiphop culture